

אור הפרשה

י"ל ע"י מוסדות אור דוד בראשות הר"ג דניאל זר שליט"א

לי אב תשפ"ב • גליון 225 • פרשת ראה

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
20:29	19:49	18:50	תל אביב
20:33	19:52	18:48	ירושלים
20:29	19:49	18:50	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א ראש ה"שי"ב והמוסדות

חודש אלול

בחודש אלול צריך להתעורר ולהפנות את כל הרצונות שלנו אל הקב"ה

מעשר כספים

כתוב בפרשה "עשר תעשר" - והיא המצוה הנפלאה להפריש מכל רווח כספי 10 אחוז, לצדקה לנזקקים, להחזקת תורה, ולעוד מטרות טובות העונות לקריטריונים ההלכתיים. זו מצוה שמקיפה ומזכה את כולנו, כי כולנו מרויחים כסף, אם מעט ואם הרבה. ולכולנו הזכות העילאית להעניק בחזרה לאבא שבשמים עשרה אחוז מהרווחים שנתן לנו.

מדהים לגלות, אנשי עסקים בכירים מעסיקים מנהלי חשבונות ייעודיים, שכל תפקידם הוא לעקוב ולוודא ש-10 אחוז מרווחיהם מופרשים לצדקה, בלי פשרות ובלי דחיות. גם אנשים פחות אמינים מחזיקים מחברת חשבונות צמודה, ומכל רווח שנכנס - מפרישים מיד 10 אחוז לצדקה. היפה הוא, שלא רק אנשים אמינים ועשירים, אלא גם המתקשים בפרנסתם ואף קשי יום, לא מוותרים על הזכות להחזיק הוראת קבע אחת או שתיים, כדי להפריש בקביעות מעשר מרווחיהם. לא רק שעובדות אלו מרגשות ומעוררות השתאות, הן גם מחייבות התבוננות מעמיקה: הרי כולנו צריכים את הכסף שלנו, יש לנו אינסוף מטרות חשובות עבורנו. מכל תשלום חובה אחר אנו מנסים לקבל ניכוי, החזר או פטור, ודווקא כאן - אנו ששים ושמהים להתחייב לטווח ארוך, לשלם במיטב כספנו. מהו סודו של 'מעשר כספים', שבלי שוטר ובלי חוק, בלי מעקב של רואי חשבון ובלי חששות, אנו ששים לשלמו עם כל הלב? מה יש בו ב'מעשר כספים', שאנו כה רוצים בו ומתאמצים עבורו?

הנה התשובה: כל עסק שרוצה להתרחב ולהצליח, מחפש שותפים שישקיעו בו, שיהיו שותפים בהשקעה בעסק וגם בהצלחתו. תשאלו כל איש עסקים מתחיל, ויספר לכם כמה הוא טורח ומתאמץ למצוא שותף עסקי טוב ואיכותי, שיש לו יכולות כספיות להשקיע והוא גם אמיין ואפשר לסמוך עליו שיתמסר להצלחת העסק. כמו בעסקים - הרי משק הבית של כולנו הוא עסק קטן, יש בו הכנסות והוצאות, רווחים והפסדים, ולכן גם אנו זקוקים לשותף טוב ואיכותי בניהול הפרנסה שלנו. (הרב אשר קובלסקי)

כרצונך, כדי שיעשה רצונך כרצונו. בטל רצונך מפני רצונו, כדי שיבטל רצונך אחרים מפני רצונך. אנחנו רואים את ההרס בחינוך בלי תורה, ורואים להבדיל את החינוך התורני מה יפה ומה נעים. אני ראיתי את שני צדדי המתרס, את השקר והאמת, החושך והגיהנום, ונגד הזרם חתכתי וחזרתי בתשובה, הזהירו אותי, לעגו לי, אבל החיים שלי חשובים ממה יגידו אחרים, איפה הייתי זרוק היום אם הייתי שומע להם חלילה.

הגאון הצדיק רבי דן סגל שליט"א, מספר סיפור נורא: הסיפור מובא בספר פאר יצחק ובו חידושי של הר"ק רבי יעקב יצחק שהחיד"א כותב עליו שסיים את הש"ס שמונים וארבע פעם כמניין פעמיים ודברת **בס**, וכתוב החיד"א שדבריו נשמעים בשמים כאחד הראשונים. נסתלק רבי יעקב יצחק לבית עולמו, ותלמידיו הילכו כיתומים שבורים, אדם ענק שהיה מורה דרך שלהם. למחרת ההלוויה הלכו לבית המדרש, וכשנכנסו ראו את הרב שלהם יושב בראש השולחן, במקומו הקבוע, הם נדהמו ונבהלו. אמר להם רבם הנפטר, נשלחתי מן השמים לספר לכם מה קרה איתי בעולם העליון, וכה סיפר: כשבאתי לשמים, צדיק הדור שמונים וארבע פעמים סיים את הש"ס, גם אותו דנו! פחד פחדים. דנו אותו בית דין של מעלה ונפסק שלפי רוב יגיעותי בתורה ומסירות הנפש מגיע לו הזכות לשבת ליד השל"ה הק', שהיה מלאך אלוקים, שזכיתי להיות מצאצאיו, אבל השל"ה הק' קם ואמר אני לא מסכים שישב לידך, כי אני כל חיי עמלתי ללמד את העם תורה ומוסר, והוא לא עשה את זה, אין לו את הזכות לשבת לידך, כיון שאני כל חיי עמלתי לזכות את העם רבים במוסר, כמו שרואים בספר של"ה, ושפכתי דם צמעות על כן להחזיר בתשובה, ואילו הוא לימד את העם תורה אבל לא הדריכם במוסר! ולכן החזירו את הדין שלי לבית דין של מעלה שוב, כדי שידונו שוב בטענת השל"ה הק'. ושוב דן הב"ד ויצא הפסק שאע"פ כן אני זכאי לשבת ליד השל"ה הק' אבל עלי לתקן את מה שהחסרתי, על ידי שאני יחזור אליכם, ולחזק אתכם במעלת לימוד המוסר! לכן, סיים, ותלמידי ייקרים תדעו מכאן ולהבא להתחזק לא רק בתורה אלא גם במוסר! מבהיל הרעיון מה זה מוסר! שבת שלום וחודש טוב!

חודש אלול הוא חודש של התעוררות, של השתכחות הנפש, של עזיבת הבלי העולם לחודש אחד ולתפוס בתורה ויראת שמים, בשיעורי תורה ולהרבות במעשים טובים ומצוות.

אמרו הקדמונים: אני לדודי ודודי לי, ר"ת אלול. אלול הוא חודש של קרבה לקב"ה, אנחנו מתקרבים אליו והוא מתקרב אלינו, חודש של עזיבת ההרגלים הרעים, חודש של קניית הרגלים רוחניים וטובים.

מה פירוש "אני לדודי ודודי לי"? דודי זה הקדוש ברוך הוא, אומרת כנסת ישראל, כל כולי לדודי. כל השנה אני עובד את יצרי ואת יוצרי, פעם זה גובר ופעם זה מנצח. אבל בחודש אלול אני לדודי, אני תפוס! אני לא זמין! הכניסה לזרים אסורה! כל כולי לדודי, הפלאפון מושקע, אני בפגישה עם הקב"ה, בפרישות! בארבעים יום אלו של הכנות ליום הדין הכניסה לזרים אסורה!

יש מה לעשות בימים אלו, צריך לערוך אוברול כללי! איך התפילה שלי? הפסוקי דזמרה, הברכות, האמנים, הכוונה בתפילה, הכבוד לתפילה או חלילה זלזול בה! **איך השבת, איך התפילין, איך ברכת המזון שלי נראית. איך הבין אדם למקום ואיך הבין אדם לחברו!**

יש אוטובוס שכתוב עליו "לכותל המערבי", האם יכול להיות שיעלה אדם לאוטובוס ויבקש להגיע לחיפה? אין מקום למשא ומתן! אין מה לדבר! זה לכותל המערבי וזה! כן אדם, "אני לדודי" אין מקום למשא ומתן, אין פה ואין שם, אני לא זמין! אני עומד לפני יום הדין, אני מתחזק בתפילה בתפילין בשיעורי תורה ובברכת המזון, מתחזק באמונה ובטחון בצניעות וותרנות. כל כולי לדודי, להתקרב אליו כמה שיותר!

מה זה "אני לדודי"? אני לא קיים! אני בטל לבוורא עולם! הרצון שלו הם הרצונות שלי. אדם רוצה משהו שאסור לעשות, שבת! אסור! אני רוצה כדורגל, אני רוצה כן או כן, הקב"ה אוסר! אסור! זאת אומרת, אני חלילה חשוב יותר ממנו יתברך, מלך מלכי המלכים הקב"ה שמלאכים וחיות הקודש רועדים ממנו, הוא אוסר עליך ואתה חושב שאתה גדול ממנו?! אתה חושב שדעתך ורצונך יותר נכונים?! זה עבודה זרה! תתבונן מי המצווה! הקדוש ברוך הוא! איך אפשר להתחמק מלעשות רצונו?!

וכי תזבחו זבח תודה לה', לרצונכם תזבחו! **הקרבן הכי גדול הוא שתזבח את הרצון לקב"ה**, ואדם כזה הוא כמו עבד של ד', אהוב בשמים והקב"ה עושה את הרצונות שלו! ועבד מלך מלך ייקרא (שבועות מז). כמו שאמרו חז"ל במסכת אבות: הוא היה אומר, עשה רצונו

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

ההקדשה השבועית

הצנים הם אהובי להקדיש

אלפי טלמי צארי השרשר

להצלחתכם או לע"פ קירובכם

התקשרו עכשיו: 052-04-000-000

לייטננט
ידן חיה בת הדס
יוסי בן הלן
צורי בן רחל
דייזה בת חוה

לישיק
בנימין בן חסיה
אלדד בן חוה
ספיר בת עליזה
לידך בת עליזה

לחובלתי
אסף בן חיה
רויטל בן דיה
אלעד בן עונה
אלדד בן יודנה

לעילוי נשמות
שלמה בן ג'ון
סג'ילית בת חנה
חן חיה
שמעון בן יילנדה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

הלב של הכולל

מישהו אחד לפנינו. המתנה של רבע שעה עשרים דקות אינה דבר נורא, בוודאי לא אחרי המתנה של שעתים וחצי בבוקר, אבל מיד כשהגעתי הבנתי שקיימת כאן בעיה אחרת, לגמרי לא פשוטה. בחדר ההמתנה של הרופא דלק מכשיר, שלא רציתי בשום אופן שהילדים שלי יראו או ישמעו אותו, אבל לא ידעתי מה אני יכולה לעשות, אנחנו חייבים לחכות לתורנו. מצאתי את עצמי מתפללת "ריבוננו של עולם, הילדים האלו הם גם הילדים שלך, תעשה שהם לא יסתכלו במכשיר".

בעוד המילים על שפתי נפתחה הדלת של הרופא. הוא פנה למי שישב לפני (ערבי) ואמר לו "מחכה כאן אישה עם ילדות קטנות, אני צריך שהילדות תהיינה רגועות בבדיקה, ואני חושש שהמתנה של עשרים דקות תהיה ארוכה מידי בשבילן. האם תסכים לוותר על התור שלך והם ייכנסו לפניך?"

עקבתי בנשימה עצורה אחר חילופי הדברים. זו לא היתה הפעם הראשונה שבה הגעתי לרופא המדובר, אבל זאת היתה בהחלט הפעם הראשונה שבה הוא פנה למישהו בבקשה מהסוג הזה. לא האמנתי שהאדם הזה יסכים, הרי מדובר בהמתנה של קרוב לשעה. אולם לשמחתי ולגודל הנס - הנהן הערבי בראשו. הוא ויותר לי, ואני בלי להמתין דקה, נכנסתי עם הילדים לחדרו של הרופא.

הדלת נסגרה מאחורינו, והלב שלי רעד. אצל הרופא הזה ביקרתי כבר יותר ממכה פעמים, ובכל פעם הוא היה מקניט ושואל: "למה הגעת לבד? למה בעלך לא מגיע במקומך? אז מה אם הוא לומד, הוא יכול להפסיק קצת ללמוד ולהגיע". דיבורים והקנטות מהסוג הזה היו תופעות לוואי של כל ביקור אצל הרופא. מדובר ברופא שאינו שומר תורה ומצוות, ולכן אף פעם לא טרחתי לענות לו.

כשנכנסתי לחדרו בביקור הזה, התפללתי בכל לב שהפעם הוא לא יאמר מילה, שכן היום צריך להכריע האם יהיה צורך בנייתוח לב פתוח לקטנה, וגם אצל הגדולה חושדים במשהו, כך שבאמת הייתי "לבד" (הלא הרופא אינו מבין שיהודי אף פעם אינו לבד).

הרופא התחיל לבדוק את חוץ, בת השנתיים. הבדיקה הסתיימה במהירות יחסית. התברר שהכל בסדר, ברוך ה' והחשד היה חשד שווא.

ואז הגיע התור של ברכי.

הרופא התחיל לבדוק. אחר כך התרצנו הפנים שלו, והבדיקה הפכה להיות מרוכזת ומעמיקה יותר. הוא בדק שוב ושוב, ראיתי איך הוא מסתכל על הילדה שלי ברצינות, והלב שלי החסיר פעימה. הנבתי שמהו כאן מאוד לא כשורה. שום קול לא יצא לי מהפה, אבל התפללתי מעומק הלב: ד' תעשה שהילדה שלי תהיה בריאה, שהיא תחיה, שהכל יהיה בסדר.

עד עכשיו הרופא רק עקב אחר מצב הלב, אבל החור הלך וגדל, והיום יחליט הרופא אם הילדה הקטנה שלנו זקוקה לניתוח לב פתוח, ואם כן מתי יתקיים הניתוח הזה.

כשהייתי באוטובוס בחזור מתל אביב, התקשר אלי בעלי מהכולל. הוא שמע ממני את כל תלאות הבוקר הקשה שעברתי, ואמר לי "אני חושב שאחרי הצהריים את תישארי בבית, ואני אסע עם הבנות לרופא".

"מה פתאום?" שאלתי בלחש. נכון שאני עייפה, נכון שהנסיעה היתה קשה, אבל הלימוד של בעלי - קודש הוא, וכבר מזמן החלטתי שזה דבר שבשום מחיר ואופן לא נוגעים בו.

"אני נוסעת, אני לא רוצה שתיעדר מהכולל אחר צהריים שלם"

"אבל עברת בוקר קשה מאוד", בעלי ריחם עלי. הוא התחנן ממש שארשה לו להחליף אותי. "ואם תתמוטטי חס וחלילה, איאלץ לסגור את הגמרא לא רק לאחר צהריים אחד אלא להרבה ימים". בעלי אמר לי שבמקרה כזה נראה לו שאין חשש של ביטול תורה, ולדעתו אני אוכל לנוח אחר הצהריים והוא ילך עם הילדות. יש גבול לכוחות שאני יכולה להוציא בנסיעות לכל חלקי הארץ.

חשבתי מעט, ואז אמרתי לו "נכון מאוד שזה מעבר למה שנדרש ממני, אבל אני רוצה ומבקשת לעשות גם את המאמץ הזה, דווקא את המאמץ הזה. אני מקווה שזה יעמוד לנו לזכות הילדות, ונתבשר אצל הקרדיולוג רק בבשורות טובות".

מול המשפטים האלו - לא היה לבעלי מה להגיד. היתה דממה לרגע, ולאחר מכן הוא אמר לי שמסירות הנפש שלי למען התורה שלו היא דבר גדול מאוד, וגם הוא מצידו יעשה כל מאמץ כדי ללמוד בהתמדה ולא לבטל אפילו זמן מועט כדיבור או שיחה בטלה. מאוחר יותר סיפר לי שבאמת אותו אחר צהריים היה מיוחד מאוד, והוא ראה ברכה מיוחדת ועזרה שמימית בלימוד.

בשעה שלוש הגעתי הביתה. ארגנתי את הילדים, כולל הילד בן השלוש וחצי שהצטרף אלינו לטיול המאולתר כי לא היה לי איפה להשאיר אותו, ובערך בארבע יצאנו כולנו למסע ארוך לירושלים, כששני הגדולים שמחים מאוד מהטיול, ואני רק משתדלת להחזיק את העיניים שלי פקוחות, ומתפללת שה"טיול" הזה יעבור בשלום, ושתהיינה לנו בשורות טובות.

במשך כל הדרך השתדלתי להיות עם הילדים, למרות המתח העצום. האכלתי אותם, סיפרתי להם סיפורים והראיתי להם את הנוף.

בשעה היעודה הגענו לרופא, ואז התברר שיש

ברכי, הילדה השלישית שלנו, נולדה כשהיא סובלת מכמה בעיות רפואיות לגמרי לא פשוטות, וביניהן חור בלב ובעיות אורתופדיות. מהרגע שבו נולדה ברכי, נפסקה שגרת החיים העליזה והנהדרת שלנו, ואנחנו נאלצנו להכיר את הצד האחר של החיים. ריצות לרופאים ובתי חולים, ביקורים אצל אורתופדים וקרדיולוגים, ובעיקר, הרבה תפילות על הילדה היקרה שלנו, שתבריא.

בעלי הוא אברך כולל מתמיד ושקדן, הוא אוהב את תלמודו ונהנה ממנו, ואני מאושרת מאוד בזכות הזו, ומשתדלת לעזור לו ככל יכולתי. באותה תקופה הרגשתי שיש לי שליחות מיוחדת במינה, לאפשר לו להמשיך ללמוד על אף הכל.

את כל הריצות והניירות סידרתי בעצמי בשמחה רבה, מתוך תחושת שליחות עמוקה. גם לרופאים הלכתי בעצמי הרגשתי שכל זמן שהוא ממשיך ללמוד בכולל, אלו ייסורים של אהבה, ובוודאי תהיה לנו סייעתא דשמיא מיוחדת.

אותו יום היה עמוס במיוחד בתכנוני ביקורים אצל רופאים: בבוקר היה לנו תור לרופא אורתופד בתל אביב, שעתים נסיעה לכל צד, ואחר הצהריים תור אצל קרדיולוג בירושלים, שעה נסיעה.

מיד בבוקר שלחתי את הבן הבכור בן השלוש וחצי לתלמוד התורה, את הבת בת השנתיים לגן הפרטי שבו היא נמצאת, ונסעתי עם ברכי התינוקת לבית החולים בתל אביב.

הדרך היתה קשה ומייגעת. היה חם בחוץ, ולא היה קל להיטלטל עם העגלה המסורבלת והתינוקת. מאוטובוס בינעירוני היה עלי לעבור לאוטובוס עירוני, ואחר כך לאוטובוס נוסף, כשבכל פעם כזו אני צריכה לקפל את העגלה, לקחת את התינוקת ולארגן את הדברים. כשהגעתי לבית החולים, בדיוק בזמן, התברר לי שבאותו יום היה פיגוע בתל אביב, הכל מבולבל והיסטרי, והאורתופד עסוק במקרים קשים מאוד ודחופים בהרבה מ'סתם' תורה הפקידה אמרה שהם מתנצלים, אבל אני אצטרך להמתין. יחד אתי היו עשרות אנשים שחיכו לאורתופד.

התור שלי היה בעשר בבוקר, אבל נכנסתי לרופא רק בשתיים עשרה וחצי. סיימנו את הביקור ויצאתי לחום המהביל בתל אביב, לנסיעה בכמה אוטובוסים, אבל גם כשכבר ישבנו לבטח באוטובוס הבינעירוני שהפליג לעירנו, ידעתי שהחלק הקשה של היום עוד לפני.

אחרי הצהריים, בשעה חמש ורבע, היו לי שני תורים לקרדיולוג: התור הראשון היה לבת הגדולה, חוץ, בשל מום שאולי קיים והיה צורך לעקוב אחריה, והתור השני לתינוקת בגלל החור בלב שהלך והתרחב.

חס ושלום על האדם, אמירת מזמור זה יכולה לבטל הגזירה, ומבטלים מעליו כל גזירות קשות ורעות, ומעביר מעליו כל המקטרגים והמשטינים, וטוב לאומרו בכל ימות השנה אחר תפילת שחרית, עד כאן לשוננו.

אמירת סליחות

הזמן הראוי ביותר לאמירת הסליחות הוא משעת חצות לילה ואילך, אולם אם הציבור אינם יכולים לומר הסליחות אחר חצות לילה יכולים לומר הסליחות גם בשעות בוקר המוקדמות לפני תפילת שחרית, וכן אפשר לומר הסליחות גם לפני תפילת מנחה. אולם בלילה לפני חצות לילה אסור לומר הסליחות, ולכן יחיד שנמצא בבית הכנסת שאומרים שם סליחות וי"ג מדות לפני חצות לילה לא יענה איתם ויותר טוב שיצא משם.

מי שקם בבוקר מהשינה ורוצה לומר הסליחות צריך לברך ברכות התורה לפני אמירת הסליחות.

אמירת הסליחות נועדה לעורר את האדם ולבקש סליחה על החטאים שעשה, והאדם יתן אל ליבו שעוד מעט מתקרבים ליום הדין, ולכן יפשפש במעשיו ויחזור בתשובה ויוסיף כמה שיותר מצוות ומעשים טובים, ולכן עיקר אמירת הסליחות צריכה להיות בנחת ובמיתון ובהכנעה יתירה וכמו שכתוב במשלי (פרק יח' פסוק כג') "בתחנונים ידבר רש" (המילה רש פירושו עני שאין לו כלום) ויבין את מה שמוציא מפיו ויפנים הדברים ללב כמה שיותר.

היחיד שאינו יכול לומר סליחות עם הציבור מותר לו לומר את כל נוסח הסליחות ביחיד, חוץ מהקטעים שאומרים אותם בארמית (כגון דעני לעניי) משום שרק ציבור יכולים לאומרם, וכן י"ג מידות אין היחיד רשאי לאומרם משום שזה נחשב לדבר שבקדושה וכל דבר שבקדושה (כגון קדיש קדושה וברכו) צריך עשרה אנשים כדי לאומרם, אולם אם היחיד אומר את הי"ג מידות בטעמי התורה מותר מפני שזה נחשב כקורא בתורה.

מי שקם בחצות לילה או באשמורת בוקר לפני עלות השחר, או שנשאר ער והגיע חצות לילה ואין לו זמן לומר גם סליחות וגם "תיקון חצות", עדיף לומר "תיקון חצות" שמעלתו יותר מן הסליחות.

כשאומר י"ג מידות, בתיבות ה' ה' לא יאמר אותם ביחד, אלא יאמר ה' ויפסיק מעט ואז יאמר שוב ה' וימשיך לומר את הי"ג מידות. ובזמן שאומר ה' ה' יכופף את קומתו בשחיה ולא יכרע לגמרי אלא קצת, ואין צריך להרים את העקבים של הרגלים מהקרקע (כמו שעושים בקדושה) אלא יישר את רגליו ויאמר הי"ג מידות בכוונה.

להלכות נוספות של הרב רועי גנון
כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

במקומי, ועל כך שלא רציתי לבטל אותו מלימוד התורה, והתפללתי שזכות התורה תגן עלינו, והנה הגיעה הישועה.

הרופא הקשיב לכל הסיפור, ואחר כך, אותו רופא שעד כה רק הקניט, אמר: "אם כך, תגידי לבעלך שימשיך ללמוד".

הבת שלנו בריאה לחלוטין. אחרי הביקור הזה לא נזקקנו יותר לבקר אצל קרדיולוג. לפעמים, בימים של שגרה אפרורית, אני מסתכלת עליה, שומעת באוזני קול של ניגון לימוד תורה, ויודעת שזכיתי לראות אך קמצוץ קטן של אור וחיוך של אבא, שהביט בי ממרום ולחש באוזניי "יש שכר לפעולתך" (מרזה לצמא).

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

פינת ההלכה הרב רועי גנון

חודש אלול

מנהג הספרדים ועדות המזרח לקום באשמורת הבוקר ולומר סליחות מראש חודש אלול עד יום הכיפורים, ויום ראש חודש עצמו אין לומר סליחות.

הטעם שמתחילים מראש חודש אלול סליחות, משום שמסורת בידינו שמשנה רבנו אחרי חטא העגל עלה לשמים להביא את לוחות הברית השניות בראש חודש אלול וירד עם הלוחות ביום הכיפורים, וכל הארבעים יום התפלל לה' יתברך שימחל על עוון העגל וביום הכיפורים ה' יתברך אמר למשה רבנו "סלחתי כדברך", ולכן כל הארבעים יום הם ימי רחמים ורצון לכל עם ישראל וביום כיפור שה' יתברך הודיע שמחל לעם ישראל נקבע ליום מחילה וסליחה לכל העוונות והחטאים שלנו.

דורשי רשומות דרשו "אלול" ראשי תיבות אני לדודי ודודי לי, וכן על הפסוק "ומל ה' אלוהיך את לבבך ואת לבב זרעך".

נוהגים שהכותב מכתב לחברו בחודש אלול כותב בתחילת המכתב "לשנה טובה תכתבו ותחתמו".

סגולה לתשובה

בזמן רבנו האריז"ל הקדוש בא אליו רבי משה אלשיך (שמכונה "האלשיך הקדוש" וכתב פירוש על חמישה חומשי תורה ועל המגילות) וסיפר לו שיצא לו בן לתרבות רעה ואמר לו האריז"ל הקדוש שיתפלל עליו בתפילת שמונה עשרה בברכת "השיבנו אבינו לתורתך" שיחזור בתשובה שלמה, ורבי משה אלשיך התפלל עליו ובפתאומיות חזר בנו בתשובה שלמה. ולכן בחודש אלול ובעשרת ימי תשובה נכון מאוד לכוון בתפילת שמונה עשרה בברכת "השיבנו אבינו לתורתך" להזכיר כמה משמותם של אלו שנטו מדרכי ה' ותורתו, ובפרט אם הם קרובים שיתפלל עליהם מעומק הלב.

אמירת מזמור 'לדוד ה' אורי'

בספר קצה המטה כתב שהאומר "מזמור לדוד ה' אורי וישעי ממי אירא" (תהילים פרק כ"ז) מראש חודש אלול ואילך מובטח לו שיוציא ימיו ושנותיו בטוב ובעימים, ויצא במשפטו זכאי, ויצא לחיים טובים ולשלום, עד כאן לשוננו. ובספר שער תפילה לרבי יעקב רוקח הביא בשם מהר"ח הכהן שכתב בספרו שערי רחמים שכל האומר "מזמור לדוד ה' אורי וישעי" מראש חודש אלול ועד שמחת תורה אפילו אם נגזרה רעה

>> המשך הסיפור

הדממה שהיתה בחדר העמיקה. שני הגדולים ישבו גם הם בשקט, כאילו הרגישו את המתח הנורא שלי. הרגשתי שבעוד רגע המתח גורם לי להתפוצץ. רציתי שהרופא יגיד כבר משהו, כל דבר, אפילו הגרוע מכל יהיה קל יותר מהשתיקה המאיימת הזו, אבל הוא ביקש סליחה ועזב רגע את החדר. כעבור דקה הוא חזר ובידו צילומים ובדיקות קודמות. הוא הסתכל בהם, ושוב בדק את הילדה, ואני כבר לא יכולתי להכיל את המתח, מה עומד הרופא להגיד לי?

כמה דקות נוספות של מתח. שמעתי קול מתקתק, ולא ידעתי אם זה השעון או הלב שלי. בסופו של דבר הביט בי הרופא ואמר "תגידי את האמת, מה עשית עם הילדה?"

"כלום", אמרתי לו "לא עשיתי כלום".

"אני לא מאמין", אמר הרופא וחזר לשבת על כיסאו. "החור של הילדה שלך..." שניה אחת של מתח שקורע את האוויר, "הוא נסתם, פשוט איננו". הרופא שתק לרגע, הביט בריכוז במחשב שלפניו, "אני לא יודע איך קורה דבר כזה, חור כזה לא נסתם לבד, זה לא יאמן".

שמעתי את הדברים של הרופא, ובשלב הזה הרגשתי שאני לא מסוגלת יותר להכיל את גודל הנס. האושר וההתרגשות, העייפות והמתח, ההודיה והתפילה, כל אלו התערבו לפקעת אחת אדירה, ואני התפרצתי פתאום בבכי חסר שליטה.

"למה את בוכה עכשיו?" שאל אותי הרופא, "היית צריכה לבכות קודם, כשהילדה שלך היתה חולה".

מחיתי את הדמעות, וסיפרתי לרופא בקצרה כל מה שעברתי היום. סיפרתי על בעלי שהציע ללכת

רגע חושבים

הרב אליהו רוסתמי

דרך חדשה

חבר עשה לך טובה, ואתה גומר עליו את ההלל ונכנע אליו, תדע שלא הוא הטיב אתך, אלא זה רק הקב"ה, אתה חייב לחבר הכרת טובה, אבל את ההלל תשמור לקב"ה!

רופא שעשה לך ניתוח "אפנדיציטיס", אתה אומר לו חצי שעה תודה רבה איזה רופא וכו', ובורא עולם ששומר עליך בכל רגע, אף פעם לא אמרת לו תודה בצורה כזו.

למה אתה לא מברך ברכת המזון עם קצת התלהבות, ואת הזמירות לא אומר בהתרגשות אלא כמו קורא עתון, לכן תסתכל על הנרות ותתבונן בהם, והם יתקנו לך את כל הראיות הפגומות שהרסת כל השנה, זה חג החנוכה, מתחילים דרך חדשה!

פעם אחת נכנס עגלון לבית המדרש של האדמו"ר מרוז'ין, פתח את ההיכל ותפס ספר תורה וצעק, "למה הרגת את הסוס שלי", ונענע את הספר ושוב צעק. כל התלמידים רצו לקפוץ עליו לעצור אותו, חשבו שהשתגע. ניגש אליו האדמו"ר ואמר לו "בבקשה תברך אותי", העגלון נדהם, "שאני אברך את האדמו"ר"? אמר לו האדמו"ר "כן, אם אתה מאמין שה' הרג לך את הסוס ולא הבוץ, אתה מאמין גדול". הקב"ה אומר אין לי בעיה שתריב אתי ובלבד שתדע שהכל ממני, על כל דבר יש חשבון!

לפני שנה עשית בר מצוה עם ריקודים בתערובת של נשים וגברים, ולפי הקריטריון של הענישה כל המשפחה שלך היתה בסכנת חיסול, בתאונת דרכים וכד', וה' יתברך ריחם עליכם והחליף זאת במיתת הסוס או בגניבת הרכב וכד'. זה תמורת זה!

הרב אליהו רוסתמי מרצה באתרנו
להרצאות נוספות בקרו באתר 'שיבת אור דוד'

רבינו בחיי אומר כשהעין והשכל נפגשים, העין מנצחת, היא משפיעה יותר, "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם", העין גורמת לאדם לבגוד בה', אדם מזנה עם העין ולאו דוקא עם נשים, אלא העין גורמת לאדם לבגוד בה', אז מה עושים? צריך לעצום את העיניים, "ועוצם עיניו מראות ברע", לעצור את הראיה זו עבודה קשה בעבודת ה', לדעת שהעיניים מטעות אותנו.

אם מיישהו עושה לך רע וזורק עליך אבנים, קשה מאד לסגור את העיניים, ולומר שזה ה'.

יוסף הצדיק אמר לאחיו, לא אתם שלחתם אותי הנה, אלא האלקים עשה את זה, בן פורת יוסף בן פורת עלי עין, יוסף היה מעל העין של אדם רגיל, והבין את מהלכי ה'.

אומר הגאון מוילנא, שמשה שמע מהקב"ה ששעם ישראל עשו את העגל, הוא לא התרגש כל כך, אבל כשירד, "וירא את העגל וישלך את הלוחות", כאן כבר לא יכל להתאפק ושבר את הלוחות. כל כך גדול כח הראיה אפילו על משה רבינו הראיה משפיעה יותר. לכן אומר הדברי חיים מצאנז שאחת העבודות הקשות בחנוכה זה לתקן את פגם המראות, לא רק של נשים, אלא הפגם הקשה יותר הוא ההבנה המוטעית בהנהגת הקב"ה ומלכותו, שאדם מפרש כל מיני תמונות שרואה וגורם צער למלכות שמים. כל הראיות שאדם ראה כל השנה ולא יחס אותם למלכות שמים ויצר פגמים. אומרים לו תסתכל על הנרות ותתקן את כל הטעויות.

אומר הרב שים לב שבחנוכה אומרים מזמור "יושב בסתר עליון" שיש בו 130 תיבות כמנין עין, זו העבודה של חנוכה, שאין לנו רשות להשתמש בנרות אלא לראותן בלבד, תסתכל בנרות ותבין מה לא ראית כל השנה, אם

"בן אדם מה לך נרדם..."

בכל חצות לילה בחודש אלול
מתקיימת אמירת סליחות ברוב עם

הרב דניאל זר

בישיבת אור דוד

רחוב המכבים 108, בני ברק
(ליד קניון אילון)

לפרטים ניתן לפנות למשרדי הישיבה
בטלפון: 03-570-12-12 או באתרנו